

[Justitsministeren.]

rettet henvendelse til mig for at undgå en eventuel bøde.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Helga Pedersen* til justitsministeren:

„Hvorledes vurderer ministeren praksis vedrørende straffelovens § 225, stk. 4?“

Helga Pedersen: I 1961 fik vi en ny bestemmelse i straffelovens § 225, stk. 4, hvorefter den, der ved betaling eller løfte herom skaffer sig kønsligt forhold til en anden person af samme køn under 21 år, kan straffes, og straffen ville efter omstændighederne kunne blive fra bøde op til fængsel indtil 1 år. Denne nye bestemmelse betegnede en skærpelse i forhold til gældende ret, men var på den anden side ikke så vidtgående som det, man havde foreslået i prostitutionsudvalgets betænkning.

Under lovforslagets behandling i folketinget var der adskillig tvivl om bestemmelsens berettigelse, og den højtærede minister gav for så vidt selv bolden op til denne tvivl under forslaget første behandling. Jeg kan vel tilføje, at netop på den baggrund blev forslaget undergivet en endog særdeles grundig behandling i folketingsudvalget. Da man var nået frem til anden behandling, var tvivlen afklaret for manges vedkommende og vel også for den højtærede minister, der gav udtryk for, at han fandt en bestemmelse som denne nødvendig og rimelig.

Hvorledes er det nu så gået med bestemmelsen efter den tid, altså i de forløbne ca. 3 år? Vi har ikke hørt meget om bestemmelsen. Vi har hørt visse udtalelser om, hvorledes den burde fortolkes, at den skulle undergives en snæver fortolkning, men lige her i den seneste tid er diskussionen kommet op igen. Den 7. februar var der således i Politiken en kronik med overskriften „Den grimme lov“, og i introduktionen til denne kronik redegør forfatteren og medarbejder ved Politiken Erik Nørgaard for de alvorlige følger af den skærpede lovgivning.

Nu kan det altid diskuteres, hvorledes de alvorlige følger er. Måske repræsenterer det, der står i kronikken, ikke den fulde

sandhed om de retssager, der er omtalt her, men jeg synes, at hvis hele denne lovbestemmelses baggrund skal tages op til nye overvejelser, så må der indgå overvejelser, som har et objektivt grundlag. Jeg går ud fra, at justitsministeriet og den højtærede minister har fulgt praksis i disse sager, altså har vurderet de afsagte domme efter eventuelt at have fastlagt retningslinjer for politiets og anklagemyndighedens virksomhed, og at justitsministeriet måske allerede nu har dannet sig et skøn over denne praksis og dermed et skøn over, om lovens hensigt, nemlig at dæmme op for den homoseksuelle prostitution, er nået. På denne baggrund har jeg stillet mit spørgsmål til den højtærede minister.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): I anledning af det ærede medlems spørgsmål skal jeg oplyse følgende:

I prostitutionsudvalgets betænkning fra 1955 foreslog et flertal indført en bestemmelse, hvorefter aldersgrænsen for strafbart kønsligt forhold med en person af samme køn blev forhøjet fra 18 til 21 år. Dette standpunkt kunne jeg ikke tilslutte mig, og det af mig fremsatte forslag — der svarer til den nugældende bestemmelse i straffelovens § 225, stk. 4 — gik ud på, at det er strafbart ved betaling eller løfte om betaling at skaffe sig kønsligt forhold til en person af samme køn under 21 år. Under behandlingen af lovforslaget i det høje ting udtalte jeg blandt andet, at bestemmelsen ikke sigtede imod at ramme de homofile i almindelighed, men at den sigtede imod — og i praksis alene ville ramme — et aktivt udnyttelsesagtigt forhold på gade- og restaurationsprostitutionens områder.

Efter lovens vedtagelse henledte rigsadvokaten statsadvokaternes opmærksomhed på folketingets forhandlinger om lovforslaget, herunder på den af mig foretagne præcisering af det tilsigtede anvendelsesområde for bestemmelsen. For at opnå en ensartet tiltalepraksis i overensstemmelse hermed anmodede rigsadvokaten efter forhandling med justitsministeriet endvidere om, at sager, i hvilke der agtes rejst tiltale efter denne bestemmelse, forelægges ham inden tiltalerejsning.

På baggrund af en henvendelse fra det